

Mörk passage

Jag ställde mig i springan till kammaren. Det var meningen att vi skulle spendera en natt i samma rum. Bläcket från min penna gick genom den andra sidan av pappret där hon med ryggen mot mig noppade sina ögonbryn och lade en foundation. Det visade sig att hon inte stod ut med mig särskilt många minuter. Jag tog klivet ut ur horans rum och skickade efter en nörd från samma korridor och jag såg honom putsa glasögonen rena med ett segervisst leende strax innan jag lade den glödheta helvetesbiljetten i hans hand och önskade honom lycka till.

Vinden hade klätt av träden till skelett och jag frös i min säng. Jag gick till det flytande hotellet som vette mot min hemstad. Det var folk från den staden överallt. Jag trodde att jag hade glömt dem för länge sedan men de kom upp som nya murklor ur jorden och de tyckte inte om varandra och därför slogs de. Cecilia med de svarta naglarna och den heliga munnen åkte ner från den tionde våningen och såg hundratals människor springa ut från hissen och bunkern. Hon drog dem alla från kärleksnästet till sin mottagning som hade grottmålningar på väggarna. De nattligt födda kackerlackorna åt rabarber och förstod inte orden i detta timslånga bordssamtal hon förde med sig själv. Ur kibbutzen kom järnladyn och den engelska drottningen och du vidrörde dem med din socialistiska övertygelse när jag vaknade av snarkningar och såg in i det krigsmålade kameraögat.

Systemen hade varnat dig hela natten men du lyssnade inte på sådant som den ovidskeplige man du var. Du sköt med din revolver varje natt och tänkte inte på följderna där du låg omsluten i det böljande håret. Det sade klick och det stelnade fotografiet kastades som en tömd vinbutelj in i ett rum av redlösa syskonbarn efter ett kort rus. Den sämst lämpade flickan satt mellan oss som en främling som inte ville att du skulle mörda igen. När konstaplarna lokaliserade din bil och den utspökade kvinnans lägenhet tänkte du att denna psykedeliska afton kunde vara en försmak av himlen.

Jag satt endast iklädd en tyrolerhatt i alpstugan och såg hur du höll fårorna och hjärnhalvorna i den gäckande dottern du ville jaga ut ur ditt sinne. Du hörde musik av din egen försummelse, den totala främlingens partitur. Endast iklädd grädde och kysst av en silverhammare letade du bland kokböcker och svart magi i ett arkiv i underjorden. Du törstade efter scharlakansfeber och blandade ihop rykande självmordscocktails. Dottern hade gått för långt med sina psykiska telegram och i vår abstinens skapade vi en tillflyktsort genom att boka in oss en extra dag och vi sov som spädbarn med hjälp av kamfer och lavendel.

Vår framtid var lika välplanerad som vårt förflutna men skallarna var lika fulla av kaos. Våra stjärnor halkade ur sina banor. Du var så ung. Jag höll dig i rasslande kedjor. Jag var också ung, alldeles för ung för dig. Jag satt där i ett skådespel jag inte ens var inblandad i och hällde upp två glas till brädden. Jag gick in i rummet nedanför och drog kassettrullarna ur sina spolar och glömde. Trots att det var ett ingenting som vi höll i våra händer kände vi hur det började att stinka och vi såg oss växa stora på vår färd nerför dammen. Vi trängdes och vi låg ner och det var en aftonblaskas parfym som stack i våra tonsiller. I ljuset från en bödels stjärna drack vi den förgiftade whiskeyn ur glas som glömde vem ur den idiotiska eliten de hade kommit för

att hämta.

Vi låg och flöt i vattensängen och svarade över huvud taget inte på tilltal. Vi var skuggor av oss själva, dödliga varelser och det hade vi inte reflekterat över. Köttet och blodet vi var gjorda av hade stoppat oss. Genom fönstret såg vi månen gå upp över vita bergstoppar. Vi förstod det inte men vi var där hela tiden. Badande i stinkande nektar. Fastsurrade i babystolar medan våra föräldrar var sinnliga. Vi skulle längta så mycket efter synd och skam. Könens rodnande år, gloende in i brottsplatsen som vore den vår egen efterlängtrade debut. Intensivt drömmande som apatiska vittnen till dårars regi glömde vi till slut.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mattias Holmström med Poeter.se id #15727 innehar upphovsrätten